

tidspunktet for vederlagets fastsættelse foreligger selvstændig beregning af afgiftspligtig grundstigning for det overdragne areal. Er dette ikke tilfældet finder reglerne i forslaget § 64 anvendelse.

ad § 64.

Bestemmelserne svarer til § 15 i den nugældende grundstigningsskyldslov, dog er bestemmelsen i lovens § 15, stk. 5, ikke medtaget. Om begrundelsen herfor henvises til de indledende bemærkninger.

ad § 65.

Bestemmelserne svarer til, hvad der nu er gældende, jfr. den nugældende grundstigningsskyldslovs § 14 og finansministeriets bekendtgørelse nr. 375 af 1. september 1950 afsnit D.

ad §§ 66—68.

Bestemmelserne svarer til §§ 16—18 i den nugældende grundstigningsskyldslov.

ad § 69.

Bestemmelserne svarer til bestemmelserne i § 19 i den nugældende grundstigningsskyldslov, dog at man under hensyn til den foreslåede skærpelse af afgiften, i stk. 1 a og b har foreslået en forhøjelse af de beløb, for hvilke der kan ske fritagelse, fra 4.000 kr. til 6.000 kr., ligesom man har foreslået den i stk. 1 a anførte grænse for grundværdiens størrelse forhøjet fra 20 kr. pr. m² til 30 kr. pr. m².

Man har endvidere i stk. 1 c foreslået en forhøjelse af den maksimale grundværdi for de sommerhuse og kolonihaver, der kan opnå fritagelse for grundstigningsskyld, fra 4 000 kr. til 6 000 kr.

Endelig har man fundet det rimeligt, at sociale boligsekskaber, hvis vedtægter er udfærdiget i overensstemmelse med de af boligministeriet godkendte normalvedtægter, i stk. 1 b sidestilles med boligforeninger.

ad §§ 70—73.

Bestemmelserne svarer til bestemmelserne i §§ 20—23 i den nugældende grundstigningsskyldslov.

ad § 74.

Med hensyn til den ved loven af 15. februar 1957 skete fiksering af ejendomsskylden henvises til de almindelige bemærkninger.

Under hensyn til, at der er fremsat lovforslag om ophævelse af den fælleskommunale udligningsfond, er bestemmelsen i den pågældende lovs § 1, stk. 5, om at de ¹¹/₁₅ af ejendomsskylden afgives til den fælleskommunale udligningsfond, udgået.

ad §§ 75—80.

Bestemmelserne svarer til §§ 2—7 i loven af 15. februar 1957.

ad § 81.

Efter § 9 i loven af 7. august 1922 skal grundskylden og ejendomsskylden til staten svares af den, „der ifølge skøde eller anden adkomst“ er ejer af ejendommen. Efter § 11, stk. 1, i den nugældende grundstigningsskyldslov svares grundstigningsskylden af den, „der ifølge tinglyst adkomst“ er ejer af ejendommen. De i citationstegn anførte udtryk foreslås ændret til den, „der er ejer af ejendommen ifølge erhvervelsesdokument tinglyst som adkomst“. Herved opnår man, at hæftelsen for grundskylden og ejendomsskylden bliver den samme som hæftelsen for grundstigningsskylden; den i forhold til grundstigningsskyldslovens § 11, stk. 1, ændrede formulering tilsigter alene en tydeliggørelse. For fuldstændigheds skyld foreslås det endelig tilføjet, at hvor brugeren af ejendommen ifølge lovgivningen skal udrede skatterne af denne, er det brugeren, der skal svare skatterne.

ad §§ 82—83.

Efter § 9 i loven af 7. august 1922 er skatteåret lig kalenderåret, og skatterne forfalder halvårsvis med halvdelen den 1. april og halvdelen den 1. oktober, henholdsvis for årets første og sidste halvdel. Det foreslås, at man, i overensstemmelse med hvad der gælder ved de almindelige kommunale ejendomsskatter, sætter skatteåret lig finansåret, idet skatterne for april termin skal gælde for tiden fra 1. april til 30. september og skatterne for oktober termin for tiden fra 1. oktober til 31. marts. Ejendomsskatterne til staten for tiden fra 1. januar til 31. marts 1959 bortfalder. For provenuet af skatterne vil ændringen ingen betydning få. Derimod vil ændringen betyde en simplificering af de refusionsopgørelser, der ved salg af fast ejendom foretages parterne imellem.

Bestemmelserne i § 82, stk. 3 og 4, svarer til § 48, stk. 1 og 2 i lov nr. 179 af 23. juni 1956.

ad § 84.

Til stk. 1. Reglen om, at påklage af ansættelserne ikke fritager for pligt til betaling til forfaldstid, gælder også efter § 9 i loven af 7. august 1922.

Til stk. 2. Sidstnævnte sted er det foreskrevet, at hvis ansættelsen ændres, skal berigtigelse foretages i førstkommande termin. Da denne regel har givet anledning til tvivl, foreslås det, at reglen ændres derhen, at berigtigelsen skal foretages senest ved førstkommande opkrævning. Herved slås det fast, at det ikke kommer an på, om afgørelsen